

ฟมฟก
จย
สามัค
3

ไม่เชียวเหนียงเหยียดกายอย่างสบายใจ "ข้าเหน็ดเหนื่อยจนไม่ไหวแล้ว พรุ่งนี้ตั้งใจว่าจะลาหยุด เรื่องพวกนี้หากมีคนฟ้องร้องขึ้นมา เจ้าต้องช่วยกันไว้ให้ข้าด้วย อย่างไรก็ตามเสียคนมีตำแหน่งฐานะสูงส่งในเมืองหลวงก็มาแออัดอยู่ในไม่แปยกันหมดแล้ว ข้ายังต้องฝืนมือ ไมถนัดงานรับใช้ดูแลนักจะขอพักผ่อนให้สบายสักหน่อย..."

ทว่าดูเหมือนจวินอ่องน้อยไม่เห็นด้วยที่ไม่เชียวเหนียงจะปิดบังเบื้องสูง เขาเพียงคลายสายรัดข้อมือหนึ่งแล้วออกพลาญเอ่ยขึ้น

"หากเจ้าอยากป่วยก็มีไข้เรื่องยาก ประเดี๋ยวสามีจะทำให้เจ้าป่วยจนลุกไม่ขึ้นเอง..."

แนะนำตัวละคร

* อุ้ยเหี่ยวเหี่ยว

ผู้จัดการการมือทองทะเลลึกลับเป็น 'โม้เหี่ยวเหี่ยว' ตัวประกอบหญิงผู้ชั่วร้ายในบทละคร 'ฟุ่มฟักจอมราชัน' รูปโฉมงดงาม เข้มแข็ง

* ฮั่วฮั่วเฟิง

นามเดิมคือฮั่วฮั่วเฟิง พระเอกในบทละคร 'ฟุ่มฟักจอมราชัน' น้องชายบุญธรรมของโม้เหี่ยวเหี่ยวชาติกำเนิดคือบุตรชายของโม้เป่ย์ฮองคนก่อนรูปโฉมหล่อเหลา

* โม้อิ่งอิง

ญาติผู้พี่ของโม้เหี่ยวเหี่ยว รักแรกและภรรยาคนแรกของฮั่วฮั่วเฟิงตามนิยายต้นฉบับ เป็นสตรีรอบบางซื่อ

* กงซุนจิน

หญิงงามอันดับแปดของฮั่วฮั่วเฟิงตามนิยายต้นฉบับ รูปโฉมงดงาม เชี่ยวชาญกลศึก และสามารถพยากรณ์ฟ้าดินได้

90

การเปลี่ยนแปลงในวังที่ล้มเหลวทำให้บิดาของเซียวเยวี่ยเหอไม่ผ่าน
บททดสอบทองแท่นไฟ โชคดีที่เซียวเยวี่ยนพยายามกอบกู้สถานการณ์
อย่างสุดกำลัง โดยร่วมมือกับฮั่วจวินอ๋องพากันบุกเข้าวัง

ส่วนหลานชายอย่างเซียวเยวี่ยเหอที่ยอมตายแต่ไม่ยอมจำนนก็
ไม่ทำให้ผิดหวัง แม้จะถูกดาบคมตัดเอ็นข้อเท้าขาด แต่ยังคงรักษาเกียรติ
ของสกุลเซียวที่พึงมีไว้ได้

ด้วยเหตุนี้หนังสือสวามีภักดีที่เซียวเซิงเขียนด้วยมือของตนจึงถูก
ฮ่องเต้สั่งจิกทำลายอย่างลับๆ อย่างไรก็ตามเซียวเซิงก็ไม่สามารถกลับไป
บัญชาการในกรมทหารได้อีก และเซียวเยวี่ยเหอก็ต้องเข้ามารับหน้าที่แทน
บิดาของเขาในกรมทหาร แต่ด้วยร่างกายที่พิการ ไม่สามารถขึ้นม้าหรือ
จับอาวุธได้อย่างมากก็แค่เข้าไปทำงานเพื่อแสดงให้เห็นว่าฮ่องเต้ั้นแยกแยะ
บุญคุณกับความแค้นชัดเจน ให้รางวัลและลงโทษอย่างยุติธรรมเท่านั้น

ความรุ่งโรจน์ครั้งอดีตในกรมทหารของสกุลเขียวจึงไม่มีอีกแล้ว
เขียวเย้ยเหอก็เพียงแค่ทำงานในกองเอกสารของกรมทหาร ใช้ชีวิตไปวันๆ
ตามหลังเหล่าขุนนางชั้นสูงทั้งหลาย

นึกไม่ถึงว่าในวันนี้เมื่อเหล่าสหายใหม่ได้ดื่มสุราร่วมกันกับบังเอิญ
เห็นฮั่วสุยเฟิงกำลังพูดคุยกอยู่ข้างรถม้าบนถนนพอดี

คนที่คุ้นเคยกันจึงเรียกฮั่วสุยเฟิงขึ้นมา

มีผู้ชายหลายคนที่อายุราวสิบเจ็ดหรือสิบแปดปี เมื่อเห็น
ฮั่วสุยเฟิงเดินมาจากที่ไกลๆ ก็เอ่ยหยอกล้อ "จงเจิ้งจวินต้อง ท่านรอ
ไม่ไหวแล้วหรืออย่างไร ถึงกับไปขว้างรถม้าสตรีสกุลขุนบนถนน หากพวกเรา
ไม่เรียก ท่านคงพูดกับคุณหนูสกุลไม่รู้จบเลยใช้หรือไม่"

ฮั่วสุยเฟิงไม่ได้รับจอกสุราที่ใครบางคนยื่นมาให้ แต่กลับยกชายเสื้อ
นั่งลงแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ "ท่านพ่อบุญธรรมหวังไยบุตรสาว
เห็นว่าข้าจะไปคารวะที่จวน จึงสั่งให้ข้าแะรับนางด้วย ข้าช่วยทำธุระให้
ท่านพ่อบุญธรรม แต่กลับถูกพวกท่านกล่าวหาเช่นนี้ ต้องการจะทำลาย
ชื่อเสียงของสุยหมิ่นเซียนจูหรือไร อย่าว่าแต่ท่านพ่อบุญธรรมที่รักและ
เป็นห่วงบุตรสาวอย่างยิ่งจะไม่ยอมปล่อยพวกท่าน ข้าเองก็ไม่อาจปล่อย
ให้คนที่พูดจาว່ร้ายออกจากหอสุรานี้ไปได้เช่นกัน..."

คำพูดนี้ถึงล้อเล่นถึงจริง กอปรกับฮั่วสุยเฟิงเป็นคนที่มีท่าทาง
น่าเกรงขามดูพญายมมาตั้งแต่เด็ก จึงไม่มีใครกล้าหยอกล้อเรื่อง
ไม่เชี่ยวชาญเยี่ยงแห่งสกุลคู่ต่อ

ถึงอย่างไรฮ่องเต้ก็มีพระราชโองการแต่งตั้งลูกเลี้ยงหญิงของแม่ทัพผู้
ให้เป็นเซียนจูแล้ว ว่ากันตามตรงแม้แต่นุตรสาวแท้ๆ ก็ยังไม่ได้รับเกียรติ
เช่นนี้ เหตุใดลูกเลี้ยงกลับได้รับกันเล่า คำตอบนั้นชัดเจนว่าเพราะลูกเลี้ยง

ผู้หนึ่งนั้นหมายกับจงจิ่งจวินอ๋อง จึงต้องได้รับการยกย่องให้สูงขึ้นอีกชั้น เพื่อให้เกียรติแก่จวินอ๋องหนุ่ม

ทว่ายังมีสิ่ง que ทุกคนคิดร้อยครั้งแล้วก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี นั่นคือ หากต้องการตอบแทนจวินอ๋องจริง เหตุใดจึงไม่เลือกสตรีวัยแรกรุ่นจากตระกูลชั้นสูง แต่กลับเลือกสตรีที่อายุเกือบจะยี่สิบสามปีแล้ว แม้ตอนนี้ สุษิมันเซียนจู่จะเป็นหญิงงามที่โดดเด่น แต่ก็ไม่ควรพระราชทานการสมรสเช่นนี้

มีคนอดไม่ได้ เหยยถามขึ้นอีกว่า "จวินอ๋องน้อย ดูเหมือนท่านจะอายุน้อยกว่าสุษิมันเซียนจู่ไซหรือไม่ น่าจะห่างกัน...ห้าปี?"

ฮั่วสุยเฟิงยังคงสงบนิ่ง คีบอาหารโดยที่คิ้วไม่ขยับพลางตอบ "ข้าอายุยี่สิบ ความจริงแล้วจึงห่างกันเพียงสี่ปีเท่านั้น อีกทั้งวันคล้ายวันเกิดของเซียนจู่อยู่ช่วงต้นปี หากนับตามเดือนแล้วก็ห่างกันเพียงสามปีเท่านั้น"

ตอนนั้นคนทั้งโต๊ะพยายามนับนิ้วคำนวณแล้วแต่ก็ไม่สำเร็จ อีกทั้งไม่มีลูกคิดอยู่ในมือด้วย...ที่บอกว่าอายุยี่สิบคืออย่างไรกันแน่ ถึงสามารถยี่ดอายุไปได้หลายปีเพียงนี้

ทว่าเมื่อเห็นท่าทางที่ดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัยของฮั่วสุยเฟิงก็เห็นว่า เขาดูสุขุมเยือกเย็นจริงๆ หากบอกว่าเขาอายุประมาณยี่สิบปี หากมองอย่างผิวเผินก็พอจะเชื่อได้ นอกจากนี้ท่าทางของจวินอ๋องก็ไม่เหมือนพูดอย่างส่งเดช เขาอาจไม่ได้อ่อนกว่าอีกฝ่ายเพียงนั้นจริงๆ ก็ได้!

ยิ่งไปกว่านั้นตอนที่เขาเหลือบตามองไปทางคนถามด้วยแววดาเย็นเยือกเมื่อครู่นี้ก็ทำให้ทุกคนรู้สึกว่จวินอ๋องผู้นี้คงจะเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น หากใครกล้าเอ่ยเรื่องสมรสพระราชทานที่ไม่เหมาะสมนี้ขึ้นมาอีก คงได้ถูกปาดคอในตรอกมืดแน่นอน

หลังจากทุกคนหัวเราะพูดคุยกันแล้ว ต่างก็รู้แจ้งแก่ใจ จึงไม่มีใครกล้าพูดถึงเรื่องนี้อีก

ฮ่องเต้คงจับคู่ส่งเดช เพราะรำลึกถึงบุญคุณที่แม่ทัพช่วยชีวิต จึงหาทางออกให้หญิงที่นทิกที่บ้านเขา ทำให้การแต่งงานของจิ้นอ๋องหนุ่ม ต้องกลายเป็นเช่นนี้

แต่มีภรรยาเอกที่อายุมากกว่าก็ดีเช่นกัน ต่อไปหากฮั่วส่วยเฟิง ต้องการรับอนุภิกษามารักษาเหตุผลนี้ได้ถึงอย่างไรก็ไม่ควรให้จิ้นอ๋องที่ยังหนุ่มแน่นและแข็งแรงต้องมีหญิงชราหน้าเหลืองข้างกายเพียงคนเดียว!

ไม่ชอบหญิงสูงวัยที่อายุมากเกินไปซึ่งฮ่องเต้พระราชทานก็ยังรับอนุที่อายุน้อยๆ ได้อีกหลายคน เรื่องนี้แม้แต่ฮ่องเต้ก็พูดอะไรมาไม่ได้ ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็ไม่ยุติธรรมกับจงเจิ้งจิ้นอ๋องไม่น้อยใช่หรือไม่

ขณะที่ทุกคนต่างรู้สึกสงสารฮั่วส่วยเฟิง มีใครคนหนึ่งดื่มสุราเสียบบๆ แต่เพลิงโทสะในใจไหม้ลุกโชติช่วงมากขึ้นทุกที

คนที่ส่งสายตาดูจคมมีดีใส่จิ้นอ๋องน้อยหลายครั้งหลายคราก็คือ เซียวเยวี่เหอ

คนอื่นอาจไม่รู้สาเหตุภายใน แต่เขารู้เรื่องราวส่วนใหญ่เกือบทั้งหมด แต่ก่อนเขาไม่ชอบฮั่วส่วยเฟิง คิดว่าฮั่วส่วยเฟิงจับตามองพี่สาวของตนมากเกินไป ตอนแรกเขาคิดว่าเด็กหนุ่มผู้นี้เพียงหวังใยพี่สาว เป็นแค่เด็กไร้มารยาทคนหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องลดตัวไปถือสาหาความ

แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาจัดการให้คนวางแผนเล่นเกมชิงเซวียน คู่หมั้นคนก่อนของโมเซียวเหนียง อีกทั้งคอยช่วยปิดบังความลับเรื่องชาติกำเนิดให้โมเซียวเหนียงมาตลอด เขาทำทุกอย่างทั้งเรื่องดีเรื่องชั่วเพื่อตั้งรังโมเซียวเหนียงไว้จนกลายเป็นหญิงที่นทิกที่แต่งไม่ออก

อีกทั้งด้วยความกลัวว่าเมื่อนางอยู่ที่ซีเปยจะไปแต่งงานกับใคร
ง่ายๆ เขาถึงกับให้คนแฝงตัวไปอยู่ที่ซีเปย หากจุ๋เซินถูกใจบุรุษคนใด
เขาก็ต้องสร้างภูมิหลังด่ามีดสกปรกให้บุรุษที่ถูกเลือกผู้นั้น

การวางแผนอย่างเอาใจใส่เช่นนี้ก็เพียงพอเพื่อหวังว่าจะมีสักวันหนึ่งที่
ไม่เชื่อว่าเหนียงจะตระหนักรู้และสำนึกผิด รู้ว่าคู่ชีวิตที่ถูกลิขิตไว้ของตนเอง
คือเขาเชียวเยี้ยเหอ

ต้นไม้ที่ตนรดน้ำใส่ปุ๋ยกำลังจะออกผลอุดมสมบูรณ์ แต่กลับถูก
น้องชายของไม่เชื่อว่าเหนียงที่เพิ่งเปลี่ยนสกุลมาดัดหน้าระหว่างทาง
แย่งชิงเอาไปอย่างหน้าตาเฉย

ฮ่องเต้พระราชทานสมรสหรือ แต่ตามความเห็นของเขาคือเป็นเพราะ
ฮั่วสูยเพิ่งร้องขอฮ่องเต้เองมากกว่า!

ไม่แปลกใจที่แต่ก่อนเด็กบ้านนั้นเฝ้าระวังไม่เชื่อว่าเหนียงอย่าง
ไม่ละสายตา เห็นได้ชัดว่าเฝ้าคิดถึงพี่สาวสกุลจู่ผู้ดังมาโดยตลอด
ต่างหาก!

ความพยายามอย่างหนักที่ผ่านมาของตนกลับกลายเป็นการตัด
ขาดแต่งงานให้คนผู้นั้นไปเสียแล้ว!

บัดจบ ตอนที่ข้าชอบเชื่อว่าเหนียง เจ้าน่าจะยังปัสสาวะรดที่นอนอยู่
ด้วยซ้ำ!

คิดมาถึงตรงนี้เชียวเยี้ยเหอก็ระงับความโกรธในใจไม่อยู่อีกต่อไป
เขาวางจอกสุราลงและกล่าวว่า "ดูจากสีหน้าของจวินอ๋องที่สุขใจ
เต็มเปี่ยมแล้ว ช่างเป็นคู่สวรรค์สรรค์สร้างจริงๆ! แต่น่าเสียดาย เพราะ
การไว้ทุกข์ของแคว้นจึงต้องเลื่อนไปอีกหนึ่งปีถึงจะแต่งงานได้ ในปีนี้
จวินอ๋องต้องดูแลสุขภาพให้ดีเล่า เติบโตให้มากขึ้นอีกสักหน่อย มิฉะนั้น

ผู้อื่นเห็นแล้วคงคิดว่าเป็นคนละรุ่นกับเจ้าสาว..."

คำพูดนี้ช่างแฝงนัยของการท้าทายอย่างเข้มข้นจริงๆ ทำให้คนทั้งโต๊ะอึดอัด พวกเขามองไปที่ฮั่วซูยเฟิงเพื่อดูว่าเขาจะตอบโต้อย่างไร

แต่จวินอ๋องน้อยกลับมีความอดทนอย่างน่าทึ่ง แม้จะถูกเยาะเย้ยว่าแต่งกับสตรีที่อายุมากกว่า ทว่าใบหน้ากลับระบายรอยยิ้มแล้วเอ่ยตอบ

"ชื่อจื่อผุดถูก ในหนึ่งปีนี้ข้าต้องดูแลสุขภาพอย่างดีแน่นอน มิฉะนั้นอาจมีคนแซ่เจ้อครอบพระเมตตาคันยิ่งใหญ่จากฮ่องเต้หวังว่าจะพระราชทานรางวัลเป็นหญิงงามสะพรั่งสง่าผ่าเผยอย่างเฉียนจู๋ แต่ก็ไม่ได้รับพระราชทานเสียที! หากข้าเป็นอะไรไปจะไม่เท่ากับว่าปล่อยให้อุอินได้โอกาสนี้ไปจนทำให้ข้าโมโหตายหรือ"

คำพูดนี้กระทบใจเซียวเยวี่เหออย่างแรง ทำให้เขาโกรธจนใบหน้าแดงก่ำ

แต่ไม่มีใครในโต๊ะที่รู้ว่าชื่อจื่อหลงไหลในตัวโมเซียวเหวียน ทุกคนเพียงคิดว่าเซียวเยวี่เหอดื่มมากจนหลุดปากพูดออกมาโดยไม่ทันยังคิด

ฮั่วซูยเฟิงเห็นว่าคุยกับคนพวกนี้ไม่ถูกคอและไม่ได้อยากดื่มสุราด้วย หลังโสภาปราศรัยกันเพียงครู่หนึ่งแล้วก็หันกายเดินลงจากหอสุราไป

ตอนที่ทุกคนน้อมส่งจวินอ๋องแล้วกลับมาดื่มกันต่อ จู่ๆ ก็มีคนสังเกตเห็นว่ามีเลือดไหลออกมาจากมือของเซียวเยวี่เหอ จึงร้องออกมาด้วยความตกใจ

เซียวเยวี่เหอโยนจอกสุราที่บีบจนแตกทิ้งลงพื้นแล้วรับผ้าที่บ่าวรับใช้ส่งให้มาพันมือ ก่อนเอ่ยเรียบๆ "เมื่อครู่อาการเจ็บขากำเริบปวดจนทนไม่ไหว จึงบีบจอกสุราจนแตก...ทุกท่านสนุกกันต่อเถิด ข้าขอตัวกลับก่อน"

ขณะที่พูดเขาก็ลุกขึ้น เพียงแต่ร่างกายสูงใหญ่ของเขาไม่ได้เดิน

ออกไปอย่างสง่าผ่าเผยเช่นเมื่อก่อน มือจับไม้เท้าหอมสลักลายเคลือบทอง
เดินขากะเผลกไปที่บันได

เมื่อมีคนเห็นว่าชื่อจื่อจากไปแล้วก็อดถอนหายใจด้วยความสะเทือนใจ
ไม่ได้ "น่าเสียดายจริงๆ อดีตบุรุษรูปงามแห่งเมืองหลวง ตอนนี้ต้องมา
อยู่ในสภาพขาพิการ"

แต่มีใครไม่เห็นด้วยเลยขึ้น "ขาพิการก็ยังช่วยรักษาชื่อเสียงขุนนาง
ผู้จงรักภักดีร้อยปีของสกุลเซียวไว้ได้ มิฉะนั้นเจ้าคิดว่าสกุลเซียวจะเป็น
เช่นไร ไม่แปลกที่เมื่อครู่เขาจะหลุดหึงจิ้งจอกน้อย เคยได้ยินหรือไม่ว่า
ค่ายทหารบุตรหลานจากเซียงซี* ของสกุลเซียวถูกโจมตีจนวายและ
จัดระเบียบใหม่ ได้ยินว่าส่วนใหญ่ถูกรวมเข้ากับไม่เป่ย์ไปอยู่ในความ
ดูแลของจิ้งจอกน้อย"

เมื่อทุกคนได้ยินเช่นนั้นก็ตระหนักได้ทันทีว่าแม้ภายนอกสองเต้าจะ
ชมเชยสกุลเซียว ทว่าจากสถานการณ์ตรงหน้านั้นก็เป็นการเลื่อนขั้นอย่าง
เปิดเผย แต่ลดสถานะของสกุลเซียวอย่างลับๆ! ไม่รู้ว่าจะอาศัยคนขาพิการ
ประคองฐานะของสกุลเซียวไว้ได้หรือไม่

พักขาบูบซิบอันร้อนแรงในหอสุราไว้ก่อน มาเล่าถึงสกุลจู้ในวันนี้
กำลังจะกินอาหารร่วมกันในครอบครัว

จู่เจียวอี้ที่แต่งงานออกไปแล้วพาชั้นเหวินจวีสามีของนางกลับมา
เยี่ยมบ้านเดิม

เพียงแต่นิสัยอิจฉาของจู่เจียวอี้กำเริบอีกแล้ว หลายวันมานี้นาง
มักถูกสหายสนิทซักถามว่าเหตุใดพี่สาวไม่แท้ของนางถึงได้รับบรรดาศักดิ์

* เซียงซี หมายถึงดินแดนทางตะวันตกของมณฑลหูหนาน

ส่วนนางที่เป็นบุตรสาวแท้ๆ กลับไม่ได้ นางจึงยังไม่พอใจมากขึ้น

เมื่อเข้าจวนมานางก็กล่าวกระทบกระเทียบพี่สาวหลายคำจนสามี
ที่สุภาพเรียบร้อยของนางต้องดึงแขนเสื้อนางหลายที

แต่ไม่เชียวเหนียวรู้ว่าฉู่เฉียววี่เป็นคนมองอะไรตื้นเขิน ถูกคนอื่นยุยง
ง่ายมาตั้งแต่เด็ก หากเป็นเรื่องเล็กน้อยนางก็มักไม่ใส่ใจคำพูดเหน็บแนม
ของฉู่เฉียววี่ ปล่อยให้อีกฝ่ายพูดไป

โชคดีที่ฉู่เซินถูกหูกชื่อประคองออกมาจากด้านหลังพอดี ฉู่เฉียววี่จึง
หยุดพูด นั่งลงข้างบิดาแล้วถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ

ไม่นานฮั่วสุยเฟิงก็กลับมาจากหอสุรา หลังการระบิดา มารดาบุญธรรม
เสร็จแล้วเขาก็เริ่มทักทายชั้นเหวินจวี

หลังจากพักผ่อนร่างกายมาหลายเดือน ในที่สุดฉู่เซินก็ค่อยๆ ลุกขึ้นได้
แต่ตอนอยู่ที่ที่ขีปนาวุธปรามโจรร้ายทั้งวัน ร่างกายเสื่อมโทรมลงอย่างยิ่ง
อีกทั้งตอนนี้ก็อายุมากแล้ว แม้พักผ่อนแล้ว ทว่าร่างกายก็ยังอ่อนแออยู่

หูกชื่อจึงอยู่ในโลกของอาหารยาตามตำรับโบราณ เอาแต่คันคว้า
ตำรับอาหารบำรุงสุขภาพทั้งวัน ล้างผักแค่เกี้ยวหมูป่าเห็ดหอมในวันนี้ก็ยัง
ผสมสมุนไพรบำรุงเลือด เอายกขึ้นโต๊ะร้อนๆ ให้ทุกคนได้กินบำรุงเลือดลม

เชิงเกอตอนนี้อายุเก่าชวบทว่าแล้ว ได้รับกวนอาจารย์ช่วยตั้งชื่อ
ให้ใหม่ว่าฉู่อวี่นึ่ง ส่วนน้องสาวคนเล็กก็ได้ชื่อใหม่เช่นกันว่าฉู่เฉียวซิน

นอกจากนี้แม้กระทั่งไม่เชียวเหนียวก็ได้รับชื่อใหม่ด้วยว่าฉู่เฉียวเสี่ยว
ซึ่งมีเสียงคล้ายกับคำว่า 'เฉียว' ชื่อเดิมของนางพอดี

ไม่เชียวเหนียวจึงกล่าวว่า 'ท่านพ่อ ท่านแม่ ชื่อนี้ออกเสียงยาก
เอาไว้บันทึกให้สง่างามอยู่ในผังวงศ์ตระกูลก็พอแล้ว ยามปกติก็เรียก
ข้าว่าเฉียวเหนียวเช่นเดิมเถิด'

เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องเนื่องเรื่องนี้คือเรื่องที่สกุลจู่กำลังจะสร้างศาลบรรพชน และรวบรวมเรียบเรียงชื่อในผังวงศ์ตระกูลใหม่

เนื่องจากหมูน้องเดินอนไม่หลับกลางดึกอีกแล้ว จึงส่งคนมาถาม เรื่องศาลบรรพชนของสกุลจู่และบอกว่าจะเขียนป้ายลายพระหัตถ์ของตนเองเพื่อแสดงถึงความใกล้ชิดสนิทสนมกับแม่ทัพจู่

แต่สกุลจู่ไม่ได้เป็นตระกูลสูงศักดิ์มาก่อน ผังวงศ์ตระกูลก็บันทึกแบบขาดๆ หายๆ นับประสาอะไรกับศาลบรรพชน แต่ก็ไม่สามารถขัดความปรารถนาดีของฮ่องเต้ได้ พวกเขาจึงต้องรีบเร่งจัดการ

ดังนั้นจึงฉวยโอกาสตอนที่จู่เซินยังไม่หายบาดเจ็บและไม่ต้องเข้าประชุมราชสำนักเดินทางกลับบ้านเกิดเพื่อจัดการเรื่องนี้อย่างเหมาะสมด้วยตนเอง และก่อนหน้านั้นก็ต้องสลัดกลิ่นอายบ้านนอกในชื่อของบรรดาบุตรที่บ้านไปก่อน จะได้เหมาะแก่การบันทึกลงผังวงศ์ตระกูล

แต่เรื่องปกติธรรมดาเช่นนี้จู่เจียวก็กลับรู้สึกไม่พอใจขึ้นมาอีก นางหลุบตาเอ่ยขึ้น "ทุกคนเปลี่ยนเป็นชื่อที่สง่างามกันหมด แต่เหตุใดชื่อข้าถึงไม่ได้เปลี่ยนบ้างเล่า"

จู่เซินที่ตอนนีโตะไม่ได้พรั่งพล่านเหมือนสมัยหนุ่มๆ พอได้ยินคำพูดของจู่เจียวก็แล้วกลับมีท่าทางอ่อนโยนและไม่ได้โยนตะเกียบทิ้งเพียงบอกนางเสียงเรียบ

"ที่บ้านมีเจ้าคนเดียวที่แต่งออกไปแล้ว ตอนนีถือว่าเจ้าเป็นคนของสกุลชั้น แล้วจะให้ข้าเปลี่ยนชื่อเจ้าได้อย่างไร หากเจ้าคิดว่าชื่อไม่ดีก็เอาพุ่กันไปแก้เองในผังวงศ์ตระกูลเถิด แก่เป็นบรรพบุรุษของสกุลจู่ จะได้สูงส่งมากพอ!"

91

จะว่าไปแล้วบรรดาบุตรในบ้านมีเพียงชื่อของอู่เจียวอี้คนเดียวที่
ตั้งใจตั้งให้ อู่เจียวอี้เป็นบุตรสาวคนโตและเป็นบุตรสาวแท้ๆ ของอู่เซิน
ตอนนั้นขอให้อาจารย์ในหมู่บ้านตั้งชื่อให้ ถึงได้ชื่อที่ไพเราะเช่นนี้มา

แล้วไม่เชียวเหนียวกับน้องสาวคนเล็กที่ใช้ตัว 'เจียว' จากชื่อของ
อู่เจียวอี้มิใช่หรือ ดังนั้นพอได้ยินว่าอู่เจียวอี้ไม่พอใจชื่อของตน อู่เซินก็เริ่ม
หงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้วเช่นกัน

ตอนนี้ที่บ้านก็นับว่าเป็นครอบครัวที่มีหน้ามีตาในเมืองหลวง
มีทุกอย่างไม่ขาดแคลนอะไร แต่บุตรสาวของตนคนนี้นักหาเรื่องมา
แข่งขันแย้งชิงตลอด รวากับเขาเป็นหนึ่งนางอย่างไรอย่างนั้น

อู่เจียวอี้อธิบายด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจอย่างยิ่ง "ข้าไม่กล้าเปลี่ยน
ชื่อของตนเองส่งเดช ท่านพ่อก็ช่างปรักปรำข้าจริงๆ! ข้าแค่เห็นว่าบ้านเรา
มีเซียนจู่ พวกสหายสนิทของข้าก็เอาแต่ถามว่าเหตุใดข้าถึงไม่ได้รับ

บรรดาศักดิ์บ้าง...ตอนนั้นเด็กๆ ที่บ้านเปลี่ยนชื่อกันหมด แต่ข้าไม่ได้เปลี่ยนด้วย ไม่รู้ว่าพวกนางจะหัวเราะเยาะข้ากลับหลังอย่างไรบ้าง..."

ชั้นเหวินจวีที่นั่งอยู่ข้างๆ รู้สึกอับอายจนแทบอยากมุดลงไปใต้โต๊ะ เขาไม่กล้ายื่นมือไปปิดปากคู่เฉียวอีตรงๆ จึงได้แต่ตั้งแขนเสื้อของนางอยู่ใต้โต๊ะ

เมื่อคู่เฉียวอีอยู่กับครอบครัวของตนเองก็ไม่ได้คิดจะรักษาภาพลักษณ์นางเพียงสะบัดมือแล้วกล่าวว่า "ท่านทำอะไร จะดึงแขนเสื้อข้าขาดอยู่แล้ว!"

ลูเซินไม่รู้จริงๆ ว่าคู่เฉียวอียังฝังใจเรื่องบรรดาศักดิ์เชียนจู่ ตอนนี้อยู่ได้ยืนนางพูดออกมาตรงๆ จากที่ตอนแรกโกรธเคืองบุตรสาวกลับกลายเป็นขบขันแทน

เขาวางตะเกียบลงแล้วพูดกับคู่เฉียวอี "ตำแหน่งที่ฮ่องเต้พระราชทานนั้นไม่ใช่เพราะเชียวเหินยงเป็นบุตรสาวข้าเพียงอย่างเดียว แต่เพราะนางเป็นคู่หมั้นของเจ้เจ้งจวิน้องด้วย การแต่งตั้งนางเป็นเชียนจู่เป็นการให้เกียรติของเจ้เจ้งจวิน้องที่มีความดีความชอบในการปราบปรามกบฏ หากเจ้าอีกจกัจะปรนนิบัติดูแลสามีให้ดี ให้เขาไม่ต้องกังวลเรื่องภายในเรือนจะได้ทุ่มเททำงานรับใช้ราชสำนัก หากเขาได้รับการปูนบำเหน็จเลื่อนชั้นเมื่อถึงตอนนั้นเจ้าจะเป็นนายหญิงตราตั้งหรือเชียนจู่ก็ย่อมได้"

ชั้นเหวินจวีเองก็รีบกล่าวขึ้น "เป็นเพราะบุตรเขยอย่างข้าไม่ได้ความตอนนี้เป็นเพียงอาลักษณ์ลำดับรองชั้นห้าเท่านั้น ไม่อาจช่วงชิงเกียรติยศมาให้ท่านพ่อได้"

ตอนนี้ลูเซินถึงได้รู้ตัวว่าตนเผลอเอยพาดพิงบุตรเขยคนรองเข้า จึงรีบรินสุราให้บุตรเขยคนรองด้วยตนเองแล้วกล่าวขึ้น

"ตอนที่บิดาเจ้ายอมให้เจ้าแต่งบุตรสาวที่ไม่ได้ความของข้าเป็นภรรยา ข้าก็รู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณแล้ว จนถึงตอนนี้บ้านเจ้าก็ดูแลนางเป็นอย่างดี ข้าเองก็ซาบซึ้งใจ ทั้งบ้านเรามีเจ้าเป็นขุนนางขุนเพียงคนเดียวต่อไปอนาคตเจ้ายังอีกยาวไกล จะมีอะไรไม่ได้ความกันเล่า พวกเจ้าสองสามีภรรยากลมเกลียว ครอบครัวยั่งยืน นั่นคือสิ่งที่ข้าหวังมากที่สุด ในฐานะบิดาแล้ว..."

สุดท้ายเมื่อได้ยินบิดากล่าวเช่นนั้น จู่เจียวอื่ก็หยุดตัดพ้อ หลังจากทั้งครอบครัวกินข้าวเย็นกันอย่างชื่นมื่นเสร็จแล้ว ชันเหวินจวีจึงขอลาพ่อตาและแม่ยาย ปลอ่ยให้จู่เจียวอื่พักอยู่กับครอบครัวสักสองสามวัน ส่วนตนก็กลับไปก่อน

ความจริงแล้วสาเหตุที่จู่เจียวอื่อยู่ต่อเป็นเพราะหมอผู้เชี่ยวชาญด้านโรคสตรีที่เคยเสาะหามานานได้เดินทางมาถึงเมืองหลวงแล้ว จู่เจียวอื่อยู่ที่บ้านจะได้ตรวจอาการสักหน่อย ให้หมอช่วยปรับสภาพร่างกายเพื่อเตรียมตัวมีบุตรสืบสกุลให้สกุลชั้น

จู่เจียวอื่ไม่มีวีแววว่าจะตั้งครรรภ์อีก ก่อนหน้านี้สูหยินสกุลชั้นก็ซื้อสาวใช้มาแล้ว อีกสองวันเตรียมจะให้นางแต่งเข้าห้องบุตรชาย แต่นึกไม่ถึงว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในวังหลวงขึ้นเสียก่อน

เมื่อเห็นว่าบิดาของจู่เจียวอื่มีตำแหน่งสูงขึ้นเรื่อยๆ และกลายเป็นขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ อารมณ์ของจู่เจียวอื่ก็รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน จึงคิดว่าตบตีสาวใช้ที่ยังไม่เข้าพิธีผู้นั้นจนแทบดูไม่ได้

นอกจากนี้ยังมีการไว้ทุกข์ให้รัชทายาท หากบุตรชายรับอนุก็เท่ากับแสดงให้เห็นว่าไม่สนใจการไว้ทุกข์และคำนึงถึงแต่ความสุขสำราญ

ของตน ดังนั้นพอฮูหยินสกุลชั้นชั่งน้ำหนักดูแล้วจึงขายสาวใช้ผู้นั้นไปเมื่อหลายวันก่อน

สกุลชั้นให้เกียรติ แต่คนสกุลสูงก็ไม่ควรเห็นเป็นเรื่องธรรมดา จึงต้องรักษาโรคของบุตรสาวให้หายโดยไวเพื่อสืบสกุลให้สกุลชั้นในเร็ววัน

แม้จูเจียวอี้จะอธิบายไม่เชี่ยวชาญเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ความจริงแล้วไม่เชี่ยวชาญคิดว่าตนควรอธิบายมากกว่า จูเจียวอี้มีครอบครัวและบิดามารดาสามีที่มีคุณธรรมซื่อตรงเช่นนั้น แม้แต่เรื่องที่จะรับนางบำเรอให้บุตรชายก็ยังทำไม่ลง ช่างหาได้ยากยิ่งนักในสมัยโบราณ

หากทำได้นางก็อยากสลับตัวกับจูเจียวอี้จริงๆ ตำแหน่งเซียนจูที่ไร้ประโยชน์นั้นนางไม่ได้ต้องการแม้แต่เลย

หลังเดินมาส่งชั้นเหวินจวีกลับไปแล้ว ไม่เชี่ยวชาญเหินยงก็หันกลับมาเห็นฮั่วสุยเฟิงที่ทำตัวติดกับนางตลอดเวลาราวกับยาหนังสุนัข นางจึงเอ่ยขึ้น

"จวินอ๋อง ท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว ท่านควรกลับได้แล้ว"

เนื่องจากคนที่ออกมาส่งชั้นเหวินจวีมีเพียงไม่เชี่ยวชาญเหินยงกับฮั่วสุยเฟิงสองคน เวลานี้ที่หน้าประตูนอกจากคนเฝ้าประตูแล้วก็มีเพียงสาวใช้สองคนเท่านั้น

ฮั่วสุยเฟิงเอื้อมมือตึงไม่เชี่ยวชาญเหินยงไปอยู่ใต้กำแพงมืดด้านข้าง

ไม่เชี่ยวชาญเหินยงไม่ทันระวัง นางสะดุ้งตกใจแล้วพูดอย่างโกรธเคือง "เจ้าจะทำอะไร!"

จูฮั่วสุยเฟิงก็ก้มลงจุมพิตแก้มนางคราวหนึ่ง "ข้าก็จะไปแล้วเช่นกัน อยากคุยเรื่องส่วนตัวกับเจ้าสักหน่อย"

ตอนนี่คงเป็นเพราะมีพระราชโองการจากฮ่องเต้ลงมาแล้ว
จวินอ่องน้อยผู้นี้จึงเริ่มมั่นใจในชัยชนะมากขึ้น เห็นพี่สาวสกุลคู่เป็น
เนื้ออันโอชะในจานของตนไปแล้ว แม้จะบอกว่ายังไม่ถึงเวลาอาหาร
ไม่อาจกินได้อย่างจุใจ แต่การยั่วน้ำลายออกมาล้นล้นของรสน้ำแกงเล็กน้อยนั้น
ย่อมต้องทำ

ฮั่วซุยเฟิงเพิ่งพูดจบก็ทำท่าจะเข้ามาจุมพิตอีกครั้ง แต่ไม่เชียวเหนียง
รีบยกมือขึ้นปิดปากเขาไว้ พร้อมกับพูดเสียงเบาๆ อย่างขุ่นเคือง

"คิดวาม่าเที่ยวตรอกคนึกาหรือไร อยากจุมพิตก็จุมพิต ไม่กลัว
หรือว่าข้าจะฟ้องท่านพ่อ"

แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้ไม่อาจเอาใจเขามาจุมพิตให้จวินอ่องน้อยกลัว
ได้อีกแล้ว เขาแค่เอ่ยด้วยความน้อยใจ "ตอนสหยาร่วมงานดื่มสุราก็มัก
พูดว่าริมฝีปากของสตรีนั้นหวานยิ่งกว่าสุรา เสียดยาที่ข้าได้จนปานนี้
แล้วกลับไม่เคยรู้สึกรสชาติของมัน เจ้าช่วยทำให้ข้าได้รู้สึกหน่อยเถิด แล้ว
ต่อไปข้าจะไม่ทำอีก"

มือของไม่เชียวเหนียงข้างนั้นเปลี่ยนมาหยิกแก้มเขาแรงๆ "สหยา
ร่วมงานเช่นไรกันถึงได้พูดเรื่องเช่นนี้! หากเจ้าอยากรู้จักไปหานางคนิกที่
รับหน้าที่ดื่มสุราเป็นเพื่อนเถิด พวกนางทุกคนอมไฉนน้ำผึ้งไว้ในปากทั้งนั้น!
หากยังกล้ามารบกวนข้าอีก ข้าจะไปทูลฮ่องเต้ให้พระองค์ทรงรู้ว่าเจ้า
ทำอะไรไว้บ้างในช่วงที่ยังไว้ทุกข์อยู่!"

คราวนี้จวินอ่องน้อยจึงปล่อยมือในที่สุด แต่ยังคงจุกจิกไม่เชียวเหนียง
อยู่และยืนอ้อยอิ่งอยู่ได้กำพวงมีตนานพักใหญ่

เมื่อไม่เชียวเหนียงส่งตัวผู้ช่วยผู้นั้นจากไปแล้ว หานเยียนที่อยู่ข้างๆ
ก็รีบเข้ามากระซิบ "คุณหนู ผมท่านยุ่งหมดแล้ว..."

ไม่เชื่อเหินยงจึงต้องหยิบคันฉ่องพกขนาดเล็กจากมือหานเยียนมา
หิวผมของตน แต่หิวไปเรื่อยๆ ในใจก็หงุดหงิดขึ้นมาอีก นึกถึงตอนที่นาง
หมั้นหมายกับเซ่งเซวียนก็ไม่เห็นคุณชายเซ่งจะบ้าตึงหาเช่นนี้ นางกับเขา
รักษามารยาทอย่างเหมาะสม เพียงแต่ในจดหมายที่ส่งหากันอาจมีความ
ใจกล้าขึ้นมาสักหน่อย แสดงความรักภายในใจออกมาอย่างอาหยาญ

เมื่อนึกถึงความรักบริสุทธิ์ไร้เรื่องผู้สวาทระหว่างสหายทางจดหมาย
เมื่อครั้งนั้นแล้วนึกถึงเจ้าลูกหมาป่าที่เมื่อครู่แทบจะแลบลิ้นน้ำลายไหล
ข้างแตกต่างกันราวฟ้ากับดินจริงๆ!

อีกทั้งฮั่วสุยเฟิงยังใจกล้าบ้าบิ่นถึงขั้นทำตัวเหิมเกริมหน้าจวน
สกุลคู่นี้ เห็นได้ชัดว่าสมกับที่เป็นพระเอกในนิยายแนวฮาเริ่ม นอกจาก
การต่อสู้แย่งชิงอำนาจทางการเมืองก็ฉวยโอกาสกับสตรีเมื่อสบช่อง
แม้เพียงเล็กๆ น้อยๆ ไม่ปล่อยให้หน้ากระดาศเสียเปล่าแม้แต่นิดเดียว

หลังจากไม่เชื่อเหินยงหิวผมเสร็จก็รู้สึกว้ากั้มของตนเองใน
คันฉ่องแดงเรือ ทั้งยังรู้สึกรอนวูววาบไปทั่วร่างอย่างบอกไม่ถูก นางจึง
ไม่รีบกลับเข้าจวน อยู่รับลมเย็นที่หน้าประตูสักพักก่อนจะหันกายเดิน
เข้าไป

วันพรุ่งนี้จู่เจียวอี้เตรียมตัวจะไปพบหมอ ต้องทำความสะอาด
ร่างกายก่อนเพื่อฝังเข็มปรับเลือดลม นางจึงอาบน้ำล้างหน้า พอเช้าวันรุ่งขึ้น
ก็พร้อมพบหมอได้ทันที

หลังอาบน้ำเสร็จจู่เจียวอีนั่งกินอุกุนอยู่ที่ลานเล็ก พอเห็นไม่เชื่อเหินยง
เพิ่งกลับมา ก็อดเอ่ยอย่างอิจฉาไม่ได้

"แค่ไปส่งคนเท่านั้น นานถึงเพียงนี้เชียว? มีอะไรที่คุยกันไม่จบ

ไม่สิ้นหรือ สมัยก่อนพวกเจ้าเล่นด้วยกันยังคุยกันไม่พอเช่นนั้นหรือ"

ไม่เชียวเหนียวอดทนกับจู๋เฉียวอีมาตลอดทั้งเย็น ตอนนี้ไม่อยากทนอีกแล้ว จึงหันกายเดินกลับเรือนของตน ทว่าจู๋เฉียวอีมองเห็นสีหน้าของไม่เชียวเหนียวไม่ชัดเจน จึงเดินตามมาแล้วเอ่ยถามด้วยความสงสัย

"เจ้าว่าเหตุใดต้องตั้งพระราชนัดดาเจ้าแก่เขา พระองค์ไม่ทรงรู้หรือว่าพวกเจ้าอายุห่างกันเพียงใด เจ้ากับท่านพอลกลับมาช้ากว่าส่วยเฟิงหลายวัน คงไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้องค์หญิงเสาวหาทรงเคยหมายตาส่วยเฟิงไว้หลายครั้งที่งานเลี้ยงมักรีบเข้าไปพูดคุยกับเขา อีกทั้งบุตรสาวพี่โรคของนางผู้นั้นก็รีบตามมาด้วย เรียกส่วยเฟิงว่าญาติผู้พี่ ข้าเห็นแล้วก็รู้ว่านางถูกใจเขา แต่นึกไม่ถึงว่าสุดท้ายแล้วส่วยเฟิงจะแต่งงานกับเจ้า..."

ไม่เชียวเหนียวรู้ดียิ่งกว่าจู๋เฉียวอีว่าองค์หญิงเสาวหาเป็นคนเช่นไร ฝ่ายนั้นไม่มีทางโมโหตาย แต่ต้องให้เป็นเช่นนั้นจริง ก่อนหน้านั้นนางก็จะลากคนที่ทำให้ตนเองโมโหตายมาสับเป็นพันชิ้นหมื่นชิ้นก่อน

สิ่งสำคัญที่สุดคือก่อนหน้านี้้องค์หญิงเสาวหาที่เคยหมายตาเชียวเว่ยเหอ ทว่าเชียวเว่ยเหอมีใจให้ไม่เชียวเหนียว จึงทำให้้องค์หญิงเสาวหาก่อเรื่องใหญ่โต จ้างพวกโจรมาลักพาตัวนาง

แล้วตอนนี้้องค์หญิงเสาวหายังหมายตาฮั่วส่วยเฟิงอีก แต่ฮั่วส่วยเฟิงกลับจะแต่งงานกับไม่เชียวเหนียว เรื่องนี้จะไม่ทำให้้องค์หญิงเสาวหาโกรธจนโทสะปะทุหรือ

แต่ตอนที่ไม่เชียวเหนียวถามจู๋เฉียวอีว่าองค์หญิงเสาวหาเคยเจรจาเรื่องแต่งงานกับฮั่วส่วยเฟิงหรือไม่ จู๋เฉียวอีกลับไม่รู้เรื่อง แต่นึกขึ้นได้ว่าเหมือนงานเลี้ยงในวังครั้งสุดท้ายก่อนเกิดการก่อกบฏ หานอ้วนเขียนจู่นามหวันหวันผู้นั้นนั่งอยู่ในงานเลี้ยงครั้งหนึ่งแล้วก็หายไป

หลังจากนั้นก็ไม่เห็นสองแม่ลูกคู่นี้ปรากฏตัวอีก
ไม่เชียวเหนียงนึกถึงวิธีการอันโหดเหี้ยมขององค์หญิงเสาวหาแล้ว
ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที

วันถัดมาไม่เชียวเหนียงจึงไปตามฮั่วสุยเฟิงที่มาขอกินอาหารว่า
"องค์หญิงเสาวหาทรงเคยเจรจาเรื่องแต่งงานกับเจ้าหรือไม่"

ฮั่วสุยเฟิงเห็นสีหน้าตึงเครียดราวกับเผชิญกับศัตรูร้ายกาจของนาง
แล้วก็คลี่ยิ้มบางๆ "ข้าเป็นเพียงญาติห่างๆ ของเชื้อพระวงศ์ ทั้งยังตกอับ
แน่นอนว่าไม่กล้าล่วงเกินพระธิดาองค์โปรดของฝ่าบาท อีกทั้งเหมาะสม
กับบุตรสาวซื่อตรงของนางพอดี นางย่อมเคยกล่าวถึงเรื่องแต่งงาน"

ไม่เชียวเหนียงได้ยินคำตอบแล้วก็รู้สึกปวดศีรษะ นางรีบถามต่อ
ด้วยความกังวล "แล้วเจ้าตอบไปว่าอย่างไร"

ฮั่วสุยเฟิงตั้งใจแสร้งทำเป็นเงิบ รอจนไม่เชียวเหนียงอยากรู้จน
ทนไม่ไหวและจะยื่นมือมาดึงหูเขา เขาถึงค่อยๆ ตอบ

"นางเพ็ญเอ๋ยปาก บุตรสาวของนางก็ดีมีสุราในงานเลี้ยงจนเมามาย
แล้วไปทำเรื่องบัดสีกับบุตรชายขององค์ชายรองในตำหนักข้างเคียง
ถูกนางกักขังจับได้แล้วทูลรายงานต่อฮ่องเต้ ฮ่องเต้ก็วิงวอนให้
องค์หญิงเสาวหาไปดูดาในท้องทรงพระอักษรว่ามารดาเป็นเช่นไร บุตรก็
เป็นเช่นนั้น ครอบครัวนี้ประพาศิตนไม่เหมาะสม ทำให้ราชสำนักเสื่อมเสีย
นางจึงไม่มีเวลามาตอบข้าอีก"

ความจริงแล้วเรื่องนี้ไม่ได้ง่ายตายอย่างที่ฮั่วสุยเฟิงพูด เหตุการณ์
วุ่นวายในตอนนั้นทำให้คนที่รู้เรื่องตกตะลึงอ้าปากค้างกันทั้งนั้น

ฮั่วเว่ยบุตรชายชายาเอกขององค์ชายรองนั้นมีภรรยาเอกอยู่แล้ว

เมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุการณ์นี้จึงจบลงได้ยาก องค์หญิงเสาวภาอยากให้อั้วเวยหย่าภรรยาและแต่งบุตรสาวของนางเป็นภรรยาเอกแทน

แต่น่าเสียดายที่ภรรยาเอกของอั้วเวยเป็นบุตรสาวแท้ๆ ของน้องสาวภรรยาของน้องชายเขียนสุ้ยกั๊ยเพยผู้ล่วงลับ จึงนับว่ามีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกันหลายชั้น

แม่ยายของบุตรชายองค์ชายรองเป็นน้องสาวภรรยาของน้องชายเขียนสุ้ยกั๊ยเพย อาศัยเส้นสายของพระมาตุลา พระมาตุลาผู้นี้เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ตั้งแต่เด็ก ไม่เกรงกลัวองค์หญิงเสาวภาที่มีนิสัยเอาแต่ใจอยู่แล้ว นึกถึงครั้งนั้นมารดาขององค์หญิงเสาวภาที่แข่งขันกับพี่สาวของเขาเพื่อที่จะได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้อู่หลายครั้งหลายครา แล้วมีความจำเป็นอะไรที่เขาจะต้องไถ่หน้านางด้วย

พอได้ยินว่าองค์หญิงเสาวภาเร่งให้หลานเขยบ้านตนหย่าหลานสาวของเขา เขาก็รีบไปถึงจวน ทะเลาะกับองค์หญิงเสาวภาจนอลหม่าน วุ่นวายยังไม่พอ ถึงกับคว่ำกรรไกรมาตัดผมขององค์หญิงเสาวภาแล้ววิ่งไปร้องไห้หน้าหลุมฝังศพของพี่สาวที่ด่วนจากไป พร้อมบอกว่าตอนนี้ครอบครัวถูกรังแกจนเป็นเช่นนี้

องค์หญิงเสาวภาเคยได้รับความไม่เป็นธรรมเช่นนี้เสียที่ใด นางอาละวาดไปถึงในวัง ร้องขอความเป็นธรรมจากฮ่องเต้โดยเอาผมที่เหมือนถูกสุนัขกัดมาให้อู๋ ต้องการจะให้อั้วเวยหย่าภรรยาให้จงได้และแต่งตั้งบุตรสาวของนางเป็นภรรยาเอกแทน

แน่นอนว่าหลังจากนั้นก็เกิดเหตุการณ์กบฏขององค์ชายรอง องค์หญิงเสาวภาและบุตรสาวของนางก็ถูกขยาาเหวี่ยงเพยหลอกเข้าไปในวังด้วยเช่นกัน

กล่าวกันว่าตอนนั้นพวกองค์กรรักษารวมตัวกันอยู่ในห้องหนึ่ง ย้าย
สองแม่ลูกคู่นี้จนหมดสภาพ มองคราเดียวก็รู้ว่าพระมาตุลาเล่นสกปรก
เพื่อระบายความโกรธ

เมื่อเหตุการณ์กวนในวังสงบลง ตอนที่หาสองแม่ลูกคู่นั้นพบ พวกนาง
ก็เสียสติไปแล้ว ฮองเต้เองก็ยอมรับเรื่องอภัยเช่นนี้ไม่ได้ จึงปรึกษากับ
ราชบุตรเขย ต้องการปกปิดเรื่องนี้ไม่ให้ผู้อื่นรู้ จึงส่งสองแม่ลูกไปไกลจาก
เมืองหลวง

ไม่เชียวเหนียงเองก็เพิ่งได้ใคร่ครวญเรื่องนี้ในภายหลัง รู้สึกสงสัย
ขึ้นมาว่าการก่อกบฏอย่างรุนแรงขององค์ชายรองนั้นเป็นเพราะถูกสตรี
ใจหยาบอย่างองค์หญิงเสาวภากดดันหรือไม่

เพียงแค่เหตุใดหนอวันเขียนจุถึงได้ยอมมีสัมพันธ์ลับๆ กับญาติ
ผู้พี่ฮัวเว่ยที่มีพุงพลุ้ยและดูดิบเถื่อนผู้นั้น ซึ่งก็เป็นปริศนาที่ยังไม่อาจ
คลี่คลายได้

92

แม้จะไม่ทราบเรื่องราวภายในของเรื่องอื้อฉาวในราชวงศ์เรื่องนี้ แต่เมื่อโมเชียวเหนียงได้ยินว่าองค์หญิงเส้าหว่าและบุตรสาวต้องออกจากเมืองหลวงไปไกล นางก็ถอนหายใจยาวด้วยความโล่งใจ

ส่วนจู่เจียวี่ หลังจากที่ถูกหมอตระจูดแล้ว เพียงบอกว่าการแท้งบุตร ครั้งก่อนไม่ได้พักฟื้นให้ดี มีปัญหาระดูมาไม่ปกติ กินยาสมุนไพรปรับสมดุลสักหน่อยก็น่าจะไม่มีปัญหาอะไรแล้ว

พอได้ยินเช่นนั้น จู่เจียวี่ก็ถอนหายใจยาว อารมณ์ดีขึ้นอย่างบอกไม่ถูก ไม่คิดเล็กคิดน้อยเรื่องบรรดาศักดิ์เขียนจุและเรื่องเปลี่ยนชื่ออีก ไม่กี่วันต่อมาชั้นเวินจวีก็กลับมารับจู่เจียวี่ สองสามีภรรยา กลับบ้านกันไปอย่างรักใคร่กลมเกลียว

ตอนนั้นเรื่องสำคัญของสกุลจู่คือกลับไปสร้างศาลบรรพชนที่บ้านเกิด เรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็นยุคโบราณหรือยุคปัจจุบันล้วนเป็นเรื่องใหญ่

ยิ่งไปกว่านั้นฮ่องเต้พระราชทานป้ายที่เขียนด้วยลายพระหัตถ์ของตนเอง
กระเบื้องหลังคาของศาลจึงยิ่งไม่ควรดูซ่อมแซม

ดังนั้นไม่เชียวเหนียวในฐานะนายหญิงผู้ดูแลบ้านจึงต้องว่าจ้าง
ช่างก่อสร้างที่มีชื่อเสียงในเมืองมาวาดภาพแบบร่าง ทั้งยังจ้างพวกช่างปูน
ช่างกระเบื้องในราคาสูง พร้อมทั้งเลือกซื้อวัสดุดีๆ กลับบ้านเกิด

การสร้างเกียรติยศให้แก่วงศ์ตระกูลและกลับบ้านอย่างผู้มีเกียรติ
ถือเป็นความปรารถนาในใจของบุรุษผู้มีปณิธานทุกคน จูเซินเองก็ไม่ต่างกัน
จึงอาศัยช่วงที่จะสร้างศาลบรรพชนพาครอบครัวกลับไปด้วยกัน

เนื่องจากดำเนินให้ความสำคัญกับเกษตรกรรม ในราชวงศ์นี้จึงมีการ
อนุญาตให้ลาหยุดช่วงเก็บเกี่ยวฤดูใบไม้ร่วง ให้ขุนนางที่มีภูมิลำเนาจาก
ชนบทกลับบ้านเกิดไปช่วยเหลือชาวนา สังเกตขนบธรรมเนียมของผู้คน
และสัมผัสวิถีชีวิตของราษฎรได้

จูเจียวี่เองก็ไม่อยากพลาดโอกาสขอพบปะมีต่อหน้าชาวบ้าน
จึงให้สามีลาหยุดในช่วงฤดูใบไม้ร่วงแล้วเดินทางกลับบ้านพร้อมกัน

น่าเสียดายที่ฮั่วสุยเฟิงมีงานที่ต้องรับผิดชอบ ได้ยินว่าเสด็จอาที่
ไม่เป่ย์ของเขามาเรื่องมาให้อีกแล้ว เขาจึงต้องรีบเดินทางกลับไปจัดการ

แต่ก่อนจากไปฮั่วสุยเฟิงได้ปรึกษาจูเซินเรื่องการแต่งงานกับ
ไม่เชียวเหนียวอย่างจริงจัง

ตอนนี้ช่วงไวกุทซียังผ่านไปไม่ถึงครึ่งทาง เหลือเวลาอีกครึ่งปีกว่า
ความตั้งใจของฮั่วสุยเฟิงคือรอให้ศาลบรรพชนของสกุลจูสร้างเสร็จแล้ว
ซึ่งก็เป็นเวลาอีกเดือนกว่าๆ จากนั้นพอดำเนินการเดินทางไปกลับก็ใกล้
ถึงเวลาแต่งงานพอดี เทียบกับการเดินทางไปกลับที่ยากลำบาก มีผู้ครั้งนี้
เขารับไม่เชียวเหนียวกลับไม่เป่ย์ไปด้วยกันดีกว่า รอให้หมดช่วงไวกุทซีย

แล้วก็จัดพิธีแต่งงานที่จวนจวินอ่องที่ไม่เปีย

จูเซินได้ยินแล้วก็ขมวดคิ้วทันที คิดว่าในเรื่องนี้มีความใจร้อนแบบเด็กหนุ่มแฉ่งอยู่ จึงตอบกลับไ้ว่า "ข้ากับมารดาบุญธรรมเจ้ายังแข็งแรงดีอยู่ทั้งคู่ แล้วจะส่งบุตรสาวไปให้เจ้าโดยที่ยังไม่ได้เข้าพิธีแต่งงานได้อย่างไร"

เมื่อได้ยินบิดาบุญธรรมถามขึ้นมา ฮั่วสุยเฟิงก็ไม่ได้แสดงอาการรีบร้อน เพียงตอบว่าในพระราชโองการระบุชัดเจนว่าเมื่อการไว้ทุกข์สิ้นสุดลงต้องจัดพิธีแต่งงานทันที เขาไม่ได้รับร้อน เพียงกลัวว่าหากล่าช้าออกไปแล้วจะเป็นการขัดพระราชโองการ

จูเซินผ่านการหล่อหลอมจากบรรดาบุตรที่บ้านจนแผ่ความสงบเยือกเย็นออกมาราวกับพระพุทธรองค์ ตอบบุตรชายบุญธรรมด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอ่อนโยน

"หากเจ้ารีบก็คำนวณเวลากลับมาจัดพิธีแต่งงานที่เมืองหลวงให้แม่นยำ ส่วนที่ข้ากลัวหากล่าช้าออกไปแล้วจะฝ่าบาททรงตำหนิ ข้าสามารถเข้าวังไปขอภัยโทษจากฝ่าบาทได้ ขอให้ทรงถอนพระราชโองการแล้วพระราชทานหญิงที่มีเรือนอยู่ที่ไม่เปียให้จวินอ่อง เพื่อไม่ให้จวินอ่องแต่งงานกับคู่ครองที่เหมาะสมกันล่าช้า..."

ฮั่วสุยเฟิงประสานมือคารวะแล้วตอบ "นี่จะไม่เท่ากับว่าทำให้ข้ากลายเป็นคนอกตัญญูหรือ จะปล่อยให้ท่านพ่อไปบังคับให้ฝ่าบาททรงถอนพระราชโองการที่ล้ำค่าดังทองคำจนได้รับความโกรธเกรี้ยวตั่งสายฟ้าฟาดได้อย่างไรกัน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ข้าค่อยกลับมารับเชิวยเหินยงที่เมืองหลวงอีกครั้งก็ได้"

ความคิดของฮั่วสุยเฟิงที่จะพาไม่เชิวยเหินยงกลับไปไม่เปียด้วยจึงยุติลงแต่เพียงเท่านี้

บ่าวรับใช้สกุลจู่ทั้งหมดเก็บสัมภาระ เตรียมรถม้าและเรือ อีกไม่กี่วันก็จะออกเดินทางกลับบ้านเกิดไปสร้างศาลบรรพชนแล้ว

ก่อนออกเดินทางฮั่วซุยเฟิงชวนโม่เซียวเหนียงไปส่งเรือชมทะเลสาบนางจิ้งพาเซิงเกอกับน้องสาวคนเล็กไปด้วย

สองพี่น้องตัวเล็กเล่นซุกซนกันไม่หยุดหย่อน

ฮั่วซุยเฟิงเห็นโม่เซียวเหนียงเล่นกับเด็กทั้งสองก็ยิ้มอย่างมีความหมายลึกซึ้ง ก่อนจะหาโอกาสเข้าไปถามนางไกล่

"กลัวว่าข้าจะดึงเจ้าไปยืนได้กำแพงอีกหรือ"

โม่เซียวเหนียงทัดผมไว้หลังใบหู ไม่สนใจเขา ฝ่ามือยกเข้าน้องสาวคนเล็กที่เขาอุ้มอยู่เล่น

ฮั่วซุยเฟิงจึงไปซื้อขนมถั่วหวานจากร้านเล็กๆ ริมทะเลสาบเกลี่ยกล่อมให้เด็กสองคนไปกินขนมและจับตักแต่น้ำที่สนามหญ้าข้างๆ จากนั้นหาหินก้อนใหญ่เรียบๆ ให้โม่เซียวเหนียงนั่ง

พวกสาวใช้และบ่าวรับใช้ต่างยืนอยู่ห่างๆ ทั้งสองจึงมีเวลาคุยกันเป็นส่วนตัว

"ข้ากลับไปจัดการเรื่องทางโม่เป่ยเสร็จแล้วจะกลับมารับเจ้า เจ้าทำตัวดีๆ อยู่กับท่านพ่อท่านแม่บุญธรรมรอข้าดีๆ เล่า"

โม่เซียวเหนียงยังคงมีคำถามอยู่ในใจมาโดยตลอด นางคิดว่าตนเองปฏิบัติต่อน้องชายน้องสาวไม่ต่างกัน แล้วเหตุใดฮั่วซุยเฟิงที่เดิมทีควรมีสตรีรายล้อมจึงยินกรานที่จะเลือกนาง นางจึงฉวยโอกาสนี้ถามเขา

"มีสตรีมากมายไม่เลือก เหตุใดถึงมาตามตอแยข้า เจ้าก็รู้แก่ใจดีว่าเราอายุห่างกันเท่าไร ความเป็นพี่สาวน้องชายที่มีต่อกันในตอนแรกไม่ดีหรือ เหตุใดต้องทำให้กลายเป็นคู่แต่งงานที่ไม่ลงรอยกันด้วย"

ฮั่วสุยเฟิงกำลังแกะห่อกระดาษน้ำมันของขนมถั่วเขียวให้นาง พอได้ยิมนางถามเช่นนั้น เขาก็เงยหน้าขึ้นมองนางด้วยแววตาสีฟ้าซึ่ง

"เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าข้าไม่ชอบฟังคำพูดเช่นนั้น แต่ก็ยังจะพูดขึ้นมาอีก หากเจ้ารักและเคารพข้าในฐานะสามีของเจ้า แล้วเราจะเป็นคู่แต่งงานที่ไม่ลงรอยกันได้อย่างไร"

ไม่เชียวเหนียวรู้สึกว่าการพูดคุยเรื่องความเข้าใจกันอย่างลึกซึ้งและเรื่องช่องว่างระหว่างวัยกับเด็กหนุ่มในยุคโบราณคงเป็นสิ่งที่ซับซ้อนเกินไป นางจึงถามต่ออย่างตรงไปตรงมา

"หากข้าอายุสี่สิบปีแล้วเจ้าก็เพิ่งอยู่ในวัยสามสิบปี กำลังเป็นช่วงเวลาที่ดี เจ้าลองคิดดูเถิด ท่านป้าอายุสี่สิบกว่าปี เจ้ายังจะรักอยู่อีกหรือ"

ฮั่วสุยเฟิงแก้มแดงเปื้อนอายของนางที่รวบไว้ที่บ่าเบาๆ แล้วเอ่ย "เจ้าคงไม่รู้ว่าในตรอกคณิกาที่เมืองหลวงมีคนขอหาแต่หญิงวัยกลางคน โดยเฉพาะ บอกว่าเอาใจเก่งกว่าเด็กสาว ก่อนหน้านี้นี้ไม่นานยังมีคุณชายอายุสิบแปดปีหนึ่งโง่ๆอยากกับสตรีวัยสี่สิบปีเป็นอนุอยู่เลย ทำเอามารดาของเขารำไห้ทุกวัน บอกว่านี่ไม่ใช่รับอนุแล้ว แต่เป็นการรับมารดา กลับมาอย่างเห็นได้ชัด เทียบกับคู่ของเขาแล้ว อายุของเราสองคนเหมาะสมกันอย่างยิ่ง ห่างกันเพียงสามปีเท่านั้น..."

เมื่อไม่เชียวเหนียวได้ยินเขาเอาเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ในตรอกคณิกามาเปรียบเทียบก็หงุดหงิดจนเอามือฟาดหลังเขา

"นี่มันเรื่องน่ารังเกียจอะไรกัน เจ้าเคยไปที่นั่นหรือ แล้วอีกอย่างเราสองคนอายุห่างกันสามปีเมื่อไรกัน เจ้าเห็นข้าเป็นคนโง่เขลา คำนวณอายุไม่เป็นหรือ"

ฮั่วสุยเฟิงชอบมองท่าทางโกรธของนางเป็นที่สุด พอเห็นพี่สาวสкулซู้

ทำแก้มปอง เขาก็หัวเราะออกมา "ข้าจะมีเวลาเพียงนั้นได้อย่างไร เวลา
กลับจวนมาหาเจ้ายังมีไม่พอด้วยข้า เพียงได้นิสหายร่วมงานด้วยกัน
ในกรมทหารเท่านั้นเอง"

หลังล่องเรือชมทะเลสาบเสร็จแล้ว ฮั่วสุยเฟิงก็กำชับโมเชียวเหนียง
ว่าอย่าลืมเขียนจดหมายถึงเขาและต้องเย็บเสื้อชั้นในให้เขาด้วย

โมเชียวเหนียงไม่ตอบอะไร พาน้องชายน้องสาวทั้งสองกลับจวน
โดยไม่หันกลับมามอง

เมื่อโมเชียวเหนียงนั่งอยู่บนเรือ ตอนที่มองคลื่นน้ำสีเขียวมรกตและ
ต้นเฟิง* สีแดงหนาที่ริมฝั่งทั้งสองด้าน ความรู้สึกอัดอั้นในใจที่มีมานาน
หลังจากการพระราชทานสมรสกับบรรเทาหลงในทันตา

เมื่อออกจากเมืองหลวง ห่างไกลจากการชิงไหวชิงพริบได้สุดกลิ่นหอม
ของทุ่นนาและผลไม้ก็คิดว่าได้กลับมาในชนบทท้องทุ่งที่ไม่เชียวเหนียง
ชื่นชอบที่สุดเสียที ส่วนลูเจียวอี่เองก็มีความสุขเต็มที่ เรียกโมเชียวเหนียง
ให้เอาแหมาดักปลาตัวใหญ่ในน้ำด้วยกัน ขณะที่น้องสาวคนเล็กกับเซ่งเกอ
ก็หัวเราะอย่างร่าเริง ร้องให้พี่สาวทั้งสองช่วยจับปลาให้พวกเขากิน

แต่สุดท้ายการกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดอย่างเรียบง่ายก็สร้างความ
ตื่นตระหนกให้คนท้องถิ่น ขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่งแห่งราชสำนักกลับบ้านเกิด
กลายเป็นเรื่องใหญ่อันดับหนึ่งในหมู่บ้าน

เจ้าเมืองและผู้ช่วยนายอำเภอในท้องที่ต่างออกมารอคอยท่านแม่ทัพ
และครอบครัวกลับมาด้วยความเคารพ ขณะที่อยู่ห่างจากหมู่บ้านเป็น
ระยะทางหลายสิบลี้

* ต้นเฟิง หมายถึงต้นเมเปิ้ล

ลู่อื่นจึงต้องโศกปราชัยกับเหล่าขุนนางท้องถิ่นเล็กน้อย
 อาจเพราะตอนนั้นเรื่องชาติกำเนิดของลู่อื่นเกือบถูกเปิดเผย ลู่อื่น
 จึงเตรียมพร้อมนานแล้วที่จะกลับมาอยู่บ้านเกิดทำนาเก็บค่าเช่า
 เขาซื้อที่ดินกว้างใหญ่ที่บ้านเกิดและซื้อคฤหาสน์หลังหนึ่งใกล้
 ทะเลสาบอัน สงคนทั่วไปได้ไปชมและชมมิได้ขาด เปลี่ยนโฉมคฤหาสน์ให้
 ดูใหม่เอี่ยมแต่เนินๆ แล้ว

ชาวบ้านรู้เพียงว่ามีขุนนางจากเมืองหลวงถูกใจคฤหาสน์หลังนี้
 แต่ไม่รู้ว่ามีเจ้าของมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร

จนเมื่อเร็วๆ นี้มีผู้ดูแลจากสกุลลู่อื่นที่กลับมาจัดการธุระเล็กๆ น้อยๆ
 และสั่งการให้บ่าวรับใช้เข้าๆ ออกๆ จึงมักเห็นบ่าวรับใช้ใส่ชุดใหม่ที่
 สะอาดเรียบร้อยขนย้ายเครื่องเรือนใหม่เอี่ยมทาสีเงินมันวาวหรูหราโอ่อ่า
 เข้ามาในคฤหาสน์ครั้งแล้วครั้งเล่า

ชาวบ้านที่ทนความอยากรู้อยากเห็นไม่ไหวก็พยายามสืบข่าวจาก
 หลายทาง จนได้ยินจากบ่าวไพร่ที่ได้รับการว่าจ้างมาว่าที่แท้นคนที่ซื้อ
 คฤหาสน์หลังนี้คือลู่อื่นที่จากบ้านไปเป็นขุนนางในเมืองหลวง!

พึงรู้สำหรับชนบทที่ห่างไกล ในปีหนึ่งพ่อค้าที่เข้าไปค้าขายใน
 เมืองหลวงนั้นมีเพียงไม่กี่คน ต่อให้ไปบ้างเป็นบางครั้งก็ไม่ได้คิดจะสืบข่าว
 ว่าลู่อื่นดำรงตำแหน่งขุนนางเป็นอย่างไร

และทางบ้านใหญ่สกุลลู่อื่น แม้ลู่อื่นจะให้คนมาส่งของทุกปี ทว่า
 ของขวัญมาถึงแต่คนไม่มา ดังนั้นลู่อื่นในฐานะพี่ใหญ่ก็รู้เช่นกันว่าตอนนี้
 ลู่อื่นเจริญรุ่งเรืองไปถึงขั้นใดแล้ว

เมื่อข่าวว่าเจ้าของคฤหาสน์คือแม่ทัพลู่อื่นขุนนางชั้นหนึ่งของ
 ราชสำนักถูกแพร่ออกไป ชาวบ้านในท้องที่ก็ตกใจจนเบิกตากว้าง

เมื่อกลับมาจากการส่งของที่เคหสถานสกุลจู่ก็ยังคงตั้งใจอ้อมรอบหนึ่ง
ดูกำแพงดินมูลที่เคยใช้แยกเรือนของสกุลจู่อีกครั้ง

เวลานั้นเรือนเก่าที่แบ่งให้อยู่เช่นหลังนั้นมีหญ้าขึ้นรก แม้แต่ประตู
หน้าต่างก็พังลงมาหมดแล้ว

ชาวบ้านที่เคยออกหน้าทวงความเป็นธรรมให้อยู่เช่นในอดีต เวลานี้
เมื่อพูดถึงบุตรชายคนโตสกุลจู่กับภรรยาใจร้ายและบุตรชายคนรอง
สกุลจู่ก็มีแต่จะหัวเราะเยาะที่สองสามีภรรยาทำอะไรตื่นเงิน

เพื่อเรือนหลังคากระเบื้องไม่กี่ห้อง ถึงกับยอมเสียความสัมพันธ์
อันพี่น้อง ช่างหน้าไม่อายจริงๆ

ตอนนี้เหยาซื่อไม่ออกจากเรือนแล้ว หลายวันก่อนเรื่องของน้องสามี
เพิ่งลือสะพัดมา พวกเพื่อนบ้านต่างพากันพูดชมเชยความเก่งกาจของ
น้องสามีต่อหน้านาง บางคนบอกว่ารู้แต่แรกแล้วว่าจู่เซินไม่ใช่คนธรรมดา
นางรู้ว่าพวกเขากำลังหัวเราะเยาะตน จึงยอมรู้สึกเสียใจอย่างยิ่ง เหตุใด
ตอนนั้นตนถึงได้เลอะเลือน นี่ก็ถึงตอนที่นางไปช่วยดูแลหูชื่ออยู่เดือน
อย่างหน้าไม่อาย อีกทั้งยังพูดจาล่วงเกินน้องสามี จนแม้แต่จดหมายที่ส่ง
ไปมาหาสู่กันก็เหลือเพียงไม่กี่ฉบับแล้ว

นับตั้งแต่นั้นความสัมพันธ์ระหว่างสองบ้านก็เริ่มเย็นชาต่อกันเช่นนี้

อันที่จริงในภายหลังกู่จินก็เคยส่งคนไปสืบดูความเป็นไปของจู่เซิน
ในช่วงนี้ แต่ได้ยินเพียงว่าเขาถูกส่งไปประจำการยังดินแดนทุรกันดาร
อย่างซีเป่ย์ซึ่งมีใจร้ายซุกซม คนที่ไปเป็นขุนนางที่นั่นล้วนไม่มีชีวิตรอด
กลับมา

ยิ่งไปกว่านั้นคนที่ถูกส่งไปที่นั่นล้วนเป็นคนที่ทำให้ฮ่องเต้ไม่พอใจ
จึงถูกลดขั้นส่งไปซีเป่ย์

เหยาซือไต้ยิ่นแล้วก็หวาดกลัวอย่างยิ่ง เกรงว่าต่อไปหากครอบครัวน้องสามีก่อเรื่องแล้วจะทำให้ครอบครัวของตนเดือดร้อนไปด้วย จึงอดยินดีไม่ได้ที่ทั้งสองครอบครัวแยกเรือนกันแต่เนิ่นๆ

และในเมื่อน้องสามีไปซีเป่ย์แล้วก็ไม่จำเป็นต้องนึกถึงเขาอีก

นางรีบให้จู่จินเขียนจดหมายถึงจู่เซินแล้วฝากคนที่มาส่งของส่งกลับไป เนื้อความบอกจู่เซินว่าต่อไปไม่ต้องส่งของมาให้อีก ที่เรือนไม่ได้ขาดเหลืออะไร ในเมื่อแยกเรือนไปแล้วต่างคนต่างอยู่ก็พอ

จู่เซินได้รับจดหมายแล้วก็ปฏิบัติตามที่พี่ชายบอกในจดหมายจริงๆ นับแต่นั้นมาก็ไม่ค่อยส่งของกลับไปให้บ้านเกิดอีก เพียงแต่บอกในจดหมายฉบับสุดท้ายว่าเงินของตนเอาไปสักรองจ่ายเบี้ยหวัดทหารแล้วต่อไปคงต้องขายที่นาที่บ้านเกิด

เหยาซือไต้คิดว่าจู่เซินช่างโง่เขลาสิ้นดี ถึงกับยอมควักเงินตนเองเอาไปสักรองจ่ายเบี้ยหวัดทหาร ต่อให้มีภูเขาทองคำก็คงไม่พอใช้เป็นแน่!

ดูเหมือนว่าบ้านรองจะไม่มีโอกาสฟื้นตัวอีกแล้ว

ลองใคร่ครวญดูแล้ว อันที่จริงทั้งสองบ้านไม่ได้เขียนจดหมายติดต่อกันมาปีกว่าแล้ว

ผู้ใดจะไปคิดว่าจู่จู่ จู่เซินจะกลับบ้านเกิดอย่างมีเกียรติ อีกทั้งยังกลายเป็นขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่งของราชสำนักอีกด้วย!

93

เรื่องนี้ทำให้เหย้าชื้อรู้สึกเสียใจอย่างยิ่ง
แต่โชคดีที่ก่อนหน้านี้นางเพียงปฏิเสธสิ่งของที่น้องสามีส่งมาใน
จดหมายอย่างสุภาพ ไม่ได้ถึงขั้นแตกหักกัน ยังพอมีหนทางให้แก่ไขอยู่
คงต้องให้คนในเรือนลองไปดูที่คฤหาสน์หลังนั้นเสียหน่อย เพื่อ
จะได้กระชับความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องอีกครั้ง

จู่จิ้นเป็นคนที่มีกมลเลื่องปัญหาเสมอ เมื่อต้องเผชิญกับเรื่องยาก
ลำบากเขามักโทษเหย้าชื้อว่านางมองอะไรตื่นเขิน ตอนนี้น้องชายของเขา
เลื่อนตำแหน่งอย่างมีเกียรติกลายเป็นขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่ง อีกทั้งเรื่อง
กลับบ้านเกิดเป็นเรื่องใหญ่เพียงนี้ ถึงกับไม่บอกไม่กล่าวล่วงหน้าให้ตน
รู้เรื่อง แสดงว่าโกรธตนแน่แล้ว

เป็นเพราะภรรยาที่บ้านยู่ยง ทำให้พี่น้องสกุลจู่แตกคอกัน หากไม่ใช่
เพราะนางแล้วจะมีกัณฑ์แก่งดินมูลคั่นกลางคอยตบหน้าเขาอยู่เช่นนี้หรือ

ทั้งสองไม่พันต้องทะเลาะกันอีกครา จู๋จินเคียดแค้นที่เหยาซื่อทำลายอนาคตของเขา

เหยาซื่อร้องไห้คร่ำครวญ บอกว่าตนทำเพื่อสกุลจู๋ สุดท้ายก็ถูกดำเนินไปเสียทุกอย่าง

ระหว่างที่ทั้งสองทะเลาะกันไม่หยุด เจียนซือภรรยาของจู๋เจี๋ยนผู้เป็นบุตรชายจึงต้องเข้ามาห้าม

ภรรยาของจู๋เจี๋ยนผู้นี้เป็นบุตรสาวของครอบครัวชิวใจในหมู่บ้าน ตอนนั้นได้ยินว่าจู๋เซินได้ตำแหน่งรองผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ และสกุลจู๋ก็เป็นครอบครัวที่มั่งคั่งในท้องถิ่น นางจึงได้แต่งเข้ามา

หลังจากแต่งงานเข้ามาในตระกูล นางไม่เคยพบท่านอารองผู้สูงส่งของสามี จึงพยายามปลอมโยนบิดามารดาสามีว่าท่านอารองกลับมาย่อมเป็นเรื่องดี เหตุใดต้องทะเลาะกันไม่เลิกราด้วย ควรหาวิธีการจับความสัมพันธ์กับท่านอารองเมื่อได้พบกันจะดีกว่า ถึงอย่างไรจู๋เจี๋ยนก็สอไม่ผ่านมาหลายครั้ง ตอนนี้ไม่มีตำแหน่งขุนนาง หากได้ทำงานกับท่านอารองก็ไม่ต้องกังวลเรื่องอนาคตอีกต่อไป

เมื่อได้ยินลูกสะใภ้เตือนเช่นนั้น เหยาซื่อก็มีแรงฮึดขึ้นมาทันที รีบบอกให้จู๋จินเลิกทำตัวเป็นคนอวดดีอยู่ในเรือน และรีบไปกระชับความสัมพันธ์กับจู๋เซินเสีย

พวกเขาจึงเตรียมตัวนำไก่ เป็ด และไข่อู๋ไปที่คฤหาสน์ริมทะเลสาบ

น่าเสียดายตอนที่พวกเขาไปถึง จู๋เซินและครอบครัวยังมาไม่ถึง ผู้ดูแลคฤหาสน์ทำทางเป็นคนเห็นแก่ผลประโยชน์ มองพวกเขาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แม้จะพูดจาอย่างสุภาพ แต่ก็ไม่ได้แสดงความเป็นมิตร

"นายท่านเชิญนั่งก่อน ตอนนี้ท่านแม่ทัพและครอบครัวยังอยู่ระหว่างการเดินทาง อีกไม่นานก็คงจะมาถึง บ่าวไพร่ในคฤหาสน์ต่างกำลังเร่งรีบจัดเตรียมงานอยู่ เกรงว่าจะดูแลขาดตกบกพร่อง หากต้องการมาพบท่านแม่ทัพ อีกสองสามวันค่อยมาจะดีกว่าขอรับ"

เหยาซือเห็นคฤหาสน์หลังนี้ใหญ่โตกว้างขวางสุดสายตา ทะเลสาบภายในพื้นที่คฤหาสน์ยังพวยเรือได้ด้วย ช่างเหมือนวังในนิทาน เห็นแล้วทำให้รู้สึกอิจฉาริษยา

น้องสามมีมาเยี่ยมบ้านเกิดครั้งนี้ยังต้องเดินทางไปพักผ่อนอีกแน่นอน ปลอ่ยคฤหาสน์โล่งๆ ไร้จะไม่น่าเสียดายหรือ เอาไว้นางให้จู่จินพูดกับน้องสามว่าเมื่อน้องสามไปแล้วก็ให้บ้านใหญ่ของพวกนางย้ายเข้ามาเพื่อช่วยดูแลคฤหาสน์ให้ ย่อมเป็นการดีต่อทั้งสองฝ่าย

ดังนั้นเมื่อผู้ดูแลคฤหาสน์ได้แยกออกไปอย่างสุภาพ เหยาซือจึงแสร้งทำเป็นฟังไม่ออก วางท่าเหมือนเป็นเจ้าของบ้านพร้อมเอ่ยขึ้น

"ข้าเป็นพี่สะใภ้ของคุณเชิน มีอย่างที่คุณต้องการกลับมา แต่พวกเราต้องรออีกหลายวันค่อยมาพบ จัดห้องให้พวกเราสองสามห้องเถิด พวกเราจะรอที่นี่!"

ผู้ดูแลคฤหาสน์ได้รับคำสั่งจากโมเชียวเหินยงมาล่วงหน้า จึงรู้วิธีรับมือกับบ้านใหญ่ที่เห็นแก่ผลประโยชน์เช่นนี้

เขาจึงโบกมือสั่งคนจัดห้องให้พวกเหยาซือสองห้องทันที

เดิมทีเหยาซือคิดว่าพวกเขาจะจัดห้องนอนเจ้าของบ้านภายในคฤหาสน์ให้ไม่ถึงว่าผู้ดูแลผู้นั้นบอกว่ายังไม่ได้เก็บกวาด ต้องลำบากพวกนางให้พักห้องคนงานที่ลานด้านนอกไปก่อน

ห้องเล็กไม่ต้องพูดถึง ทว่าในห้องใหม่นี้ถึงกับได้ยินเสียงหนูขบฟันตอนกลางดึกแว่วๆ ทำเอาเจียนซื้อลูกสะไภ้ที่มีนิสัยขาดกัวไม่ได้นอนทั้งคืน ให้ลูเจียนไล่ตีหนูไปทั่วห้อง

กว่าฟ้าจะสว่างได้ก็แทบแย่ พวกหนูเล็กก่อกรรมแล้ว พวกเขากำลังจะหลับตานอน พวกคนงานในคุกหาสน์ก็เริ่มลุกขึ้นมาจัดสวนและตัดแต่งต้นไม้

เสียงตักน้ำล้างหน้า เสียงกินโจ๊ก และเสียงพูดคุยกันดังขึ้นอย่างไม่ขาดสาย แต่ละคนยังตะโกนโหวกเหวกเสียงดังด้วย

ลูเจียนอยู่ที่เรือนถูกเหยาซื้อตามใจจนกลายเป็นคนเอาแต่ใจไม่เคยต้องทนอะไรเช่นนี้ จึงตะโกนไปทางเรือนเสียงดังลั่น

"นี่พวกเจ้าจะให้ผู้อื่นหลับนอนหรือไม่! หุบปากกันให้หมดเดี๋ยวนี้!"

แต่น่าเสียดายที่พวกคนงานต่างกำลังรีบทำงานกันอยู่ หากไม่หาจบก็ไปรับงานจากผู้ดูแล ทุกคนงานยุ่งกันจนไม่มีเวลาเงยหน้ามองลูเจียน

กว่าคนงานจะไปกันหมด ความม่งว่งงุนก็หายไปจนหมดสิ้นเพราะเสียงดังรบกวนจากคนงานพวกนั้น

ยามเที่ยงลูเจียนมีนิสัยชอบนอนกลางวัน หลังกินอาหารเสร็จเพียงนอนหลับไปได้พักหนึ่ง คนงานพวกนั้นก็มาพักผ่อน เสียงพูดคุยดังขึ้นอีกพักหนึ่ง การนอนกลางวันจึงไม่เป็นไปตามที่หวัง

เหตุการณ์วันเวียนเช่นนี้อยู่สองวัน บิดาและบุตรชายสกุลซู่ก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป ร้องว่าจะกลับบ้าน พวกเขาไม่ได้อยู่ห่างจากที่นี่หนึ่งหมื่นแปดพันหลี่เสียหน่อย ไร่ลูเจียนกลับมาถึงคุกหาสน์แล้วค่อยมาก็กังไม่คลาย

เหยาซื้อจึงจำต้องยอมกลับบ้านไปพร้อมสามี บุตรชาย และ

ลูกสะใภ้ของนาง

พวกเขา รอคอยอย่างใจจดใจจ่อไปเช่นนั้น ในที่สุดหัววันต่อมาก็มีข่าวมาว่ารถม้าของแม่ทัพคู่มาถึงหมู่บ้านแล้ว

เหย้าชื่อจึงเตรียมเปิดไถ่อีกครั้ง และคราวนี้ได้พานุตรสาวกับบุตรเขยไปด้วย ทั้งครอบครัวเดินทางไปที่คฤหาสน์อย่างเอิกเกริก

แต่เมื่อพวกเขามาถึง คราวนี้กลับพบว่ามิดน้ำจืดเยือกกันยาวเหยียด หน้าประตู คหบดีห้องเงินและขุนนางที่อยู่ละแวกใกล้เคียงต่างพากันมาคารวะชื่นเพื่อสร้างความคุ้นเคย

นอกจากนี้พวกบ่าวไพร่ที่ชื่นพามาด้วยก็ส่งเสียงดังจนครึกครื้นไปทั่วคฤหาสน์

ถึงแม้ครั้งนี้จุ๋จิ้นจะได้พบกับชื่น แต่พี่น้องยังไม่ทันได้พูดคุยกัน ก็เห็นกลุ่มขุนนางพากันมาทักทายชื่นแล้ว

จุ๋จิ้นแบ่งเวลาหันมากล่าวทักทายพี่ชายแล้วก็ไม่มีเวลาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบอีก ตามขุนนางเหล่านั้นไปดื่มชาเสวนากันที่ห้องโถงด้านหน้า

จุ๋จิ้นที่เป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาเห็นพวกขุนนางห้องเงินแล้วก็หวาดหวั่นสั่นกลัว ไม่กล้าเข้าไปใกล้พวกเขาอีก

ส่วนเหย้าชื่อเมื่อสบโอกาสก็รีบจูงลูกสะใภ้และบุตรสาวคู่หมั้นเออร์ไปทักทายหุชื่อที่เพิ่งลงจากรถม้า

พูดตามตรงแม้หุชื่อจะมีนิสัยอ่อนโยน แต่นางก็โกรธบ้านใหญ่อยู่เช่นกัน

ตอนนั้นสามีตนถูกลดชั้นไปอยู่ซีเป่ย์ ทั้งครอบครัวต้องประหยัดกิน

ประหยัดใช้เพื่อนำเงินไปจ่ายเบี้ยหวัดทหาร แม้จะเป็นเช่นนั้นลูเช็นก็ยังคงคิดว่าใกล้ถึงวันคล้ายวันเกิดพี่ชายแล้ว จึงเตรียมของให้ทุกคนที่บ้านใหญ่สกุลลู แต่พอสิ่งของหลายคันรถใหญ่ส่งไปที่บ้านเกิดแล้วกลับถูกเหยาซือกลอกตาใส่และพูดเป็นนัยว่าตอนนี้บ้านรองลวงเกินสองเต้ อย่าลากบ้านใหญ่เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเป็นอันขาด ในเมื่อแยกเรือนกันแล้ว ต่อไปหากไม่ต้องติดต่อกันได้ก็อย่าติดต่อกันจะดีกว่า

ผู้ดูแลที่ส่งของให้ครอบครัวลูเจินในตอนนั้นก็ไม่ค่อยเชื่อหูตนเองเช่นกัน จึงถามนายท่านใหญ่สกุลลูโดยตรง แต่นายท่านใหญ่สกุลลูมอบจดหมายที่เขียนด้วยลายมือตนเองหนึ่งฉบับให้เขาส่งไปให้แม่ทัพลู

เมื่อลูเช็นได้รับจดหมาย เพียงอ่านเนื้อหาคราเดียวก็เข้าใจทุกอย่างทันที บุรุษผู้แข็งแกร่งดุจเหล็ก ในคำคืนที่ไม่มีผู้ใดอยู่ถึงกับเดินออกมาจากห้องนอน นั่งร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ได้ตั้งไม่ในเรือนด้านใน

เขาพลิกกายไปมานอนไม่หลับ หูซื่อยอมไม่ได้นอนเช่นกัน ด้วยกลัวว่าเขาจะหนาว ตอนที่หนีบผ้าคลุมกันลมมากก็ได้ยินเสียงร้องไห้ที่แว่วอยู่ในสายลมของสามีพอดี

นางรู้สึกใจสลายเพราะเสียงร้องไห้นั้น แต่ก็ไม่เหมาะที่จะเข้าไปหาเขา จึงปล่อยให้เขาระบายความผิดหวังในตัวพี่ชายออกมา

เวลานี้เมื่อเห็นบ้านใหญ่อีกครั้ง หัวใจที่แตกสลายเพราะสามีร้องไห้ในตอนนั้นจึงกลายเป็นเย็นชาขึ้นมา หูซื่อที่ไม่เคยแม้แต่จะโกรธเคืองบ้างรับใช้ เมื่อเห็นเหยาซือเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มก็ไม่แม้แต่จะขยตามองนางเพียงเรียกผู้ดูแลที่เคยส่งของไปให้ครอบครัวลูเจินในตอนนั้นมาแล้วสั่งให้เขาทวนคำพูดของเหยาซือต่อหน้านางอีกครั้ง

ผู้ดูแลจดจำทุกคำได้อย่างแม่นยำและพูดทุกรายละเอียดออกมา

อีกรอบหนึ่ง ทำให้เหยาซือรู้สึกอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ใด

หูซือได้รับคำแนะนำจากโมเชียวเหนียงแบบตัวต่อตัวมาก่อนแล้วว่า กลับมาครั้งนี้บ้านใหญ่ที่เห็นแก่ผลประโยชน์อาจเข้ามาตีสนิทอีก หากใจดีกับพวกเขาแม้เพียงเล็กน้อย อีกฝ่ายก็คงจะเกาะอยู่ด้วยไม่ยอมไปทีใดอีก ตอนนี้นับดาที่เพิ่งหายดี กำลังอยู่ในช่วงบำรุงร่างกายภายใน ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับญาติพี่น้องที่ไร้น้ำใจพรรคนั้น แต่ทำให้พวกเขา อึดอัดใจจนจากไปเองก็พอ

หูซือทำหน้าบึ้งตึง พุดต่อน้ำบ่าวไพร่ว่า "ตอนที่สามีข้าถูกลดชั้น ย้ายไปชีเปี่ย พวกท่านกลัวว่าท่านพี่ทำให้เมืองบนไม่พอใจแล้วจะเดือดร้อนไปด้วย จึงทั้งฝากวาจาบอกและเขียนจดหมายมาเองว่าอย่าได้ติดต่อกันอีก ตอนนี้พวกเราเพิ่งกลับมาถึงหมู่บ้าน พวกท่านก็มาหาทันที ไม่กลัวบ้างหรือว่าจะถูกลากเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย"

แต่ก่อนเหยาซือคิดว่าหูซือเป็นคนอ่อนแอไร้แรงกาย นึกไม่ถึงว่าวันนี้คนที่แสดงอำนาจข่มขู่บ้านใหญ่จะเป็นหูซือคนที่พุดคุยด้วยง่ายผู้นี้ นางจึงรับมือไม่ทัน ได้แต่เอ่ยอย่างตะกุกตะกัก

"น้องสะใภ้อย่าถือโทษโกรธเคือง ข้ามองอะไรดีน้เงิน ย่อมคิดผิดไปบ้าง แต่สามีข้าเผาคิดถึงน้องรองของเขายู่เสมอและตำหนิข้าไม่ใช่น้อย ช่วงที่ผ่านมาข้าก็คิดถึงน้องชายจนป่วยหนัก ต่อมาพอได้ยินว่าน้องรองจะกลับมาเขาถึงอาการดีขึ้น บอกว่าอยากมาพบน้องรอง..."

ในเวลานี้เองโมเชียวเหนียงที่กำลังส่งผ้าคลุมให้สาวใช้ที่อยู่ข้างๆ ก็พุดเสริมขึ้น "พวกท่านได้พบท่านพ่อแล้ว วันนี้เขาเพิ่งมาถึง ต้องพบปะผู้คนที่ยาวนานมากมาย ขุนนางใหญ่จากทุกแห่งหนก็เดินทางมาไกล คงไม่ได้หากจะให้พวกเขาต้องว่างกลับไป แต่ตอนนี้กำลังอยู่ในช่วงไว้วางทุกข์

จัดงานเลี้ยงไม่ได้ คงต้องกินอาหารง่าย ๆ สักมื้อ ต้มขาและของว่าง สักหน่อย พูดคุยเรื่องการบริหารงานท้องถิ่น เรื่องพวกนี้ท่านลุงคงไม่มีโอกาสได้พูดแทรก หากพวกท่านอยู่ต่อ พวกบ่าวรับใช้ก็ไม่ว่างมาดูแลเช่นกัน อาจทำให้เราถูกตำหนิว่าดูแลญาติไม่ดี ดังนั้นท่านป้าสะใภ้กับคนอื่น ๆ กลับไปเสียดีกว่า หากมีเวลารว่างแล้วค่อยมาใหม่ก็ได้"

นางเอ๋ยปากไล่คนตรงๆ เช่นนี้ หากพวกเขายังไม่ไปอีกจะต้องไวย่างอายเพียงใดกัน

แต่เหยาซือรู้ลึกเหมือนตนถูกขับไล่โดยคนต่างสกุลสองคน จึงเอ๋ยอย่างขุ่นเคือง "คุณหนูใหญ่ช่างปากเก่งเสียจริง คนสกุลลุงยังไม่ทันได้พูดอะไร พวกเจ้าก็มาไล่คนก่อนเสียแล้ว!"

ขณะนั้นเองประทัตสองเปรี๊ยะ* ของสกุลลุงก็ลงจากรถม้าแล้วเช่นกัน ตอนจู่เฉียวฮั่นนั่งเรือมาหาเจียน ตลอดการเดินทางจึงไม่ราบรื่นนัก พานทำให้นางอารมณ์ไม่ดี พอเห็นท่านป้าสะใภ้พูดจาเยาะเย้ยเหน็บแนมไม่เชียวเหนียว นางจึงเป็นคนแรกที่ทนฟังไม่ได้

แม้นางจะชอบเปรียบเทียบกับโมเชียวเหนียว แต่ทั้งคู่ครอบครัวยกผ่านความยากลำบากมาด้วยกันหลายปี หูซือกับโมเชียวเหนียวเป็นคนเช่นไรนางย่อมรู้ดี

ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องที่ท่านลุงทำให้บิดาโมโหจนร้องไห้ หูซือได้มาแล้วให้นางกับโมเชียวเหนียวฟังเป็นการส่วนตัว ทั้งยังกำชับไม่ให้พวกนางพูดถึงบ้านใหญ่ต่อหน้าบิดา บิดาจะได้ไม่ต้องเหนื่อยใจ

คุณหนูรองสกุลลุงได้ยินคำพูดของเหยาซือแล้วก็โกรธจัด ถลึงตาอย่างดุตันแล้วได้กลับทันที "เชียวเหนียวเป็นเหมือนพี่สาวแท้ๆ ของข้า

* ประทัตสองเปรี๊ยะ อุปมาถึงคนที่อารมณ์ร้อนหรือโมโหง่าย

ท่านอาหู่เป็นภรรยาผู้ดูแลบ้าน จะกลายเป็นคนนอกอย่างที่ปากคนนอกกำแพงดินมูลออย่างท่านพูดได้อย่างไร พวกนางอยู่ข้างกายท่านพ่อดูแลครอบครัวเรามาโดยตลอด ไม่เคยร้องจะแยกเรือนหรือเอาเปรียบท่านพ่อของข้าเพียงเพราะความยากลำบาก...ท่านป้าสะไ้ คนที่ยืนอยู่ตรงนี้มีผู้ใดไม่รู้เรื่องไร้สาระพวกนั้นของบ้านใหญ่บ้าง หากไม่มีธุระก็เชิญท่านกลับไปดีกว่า บ้านเราไม่มีลมฤดูสารทให้ครอบครัวท่านมารับ*!"

ตอนนี้จู่จิ้นไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ใดแล้ว เพียงทำหน้าที่ตั้งแล้วดำเนินเหยาชื่อ "ยังไม่รีบไปอีก! ปล่อยให้เด็กมาอบรมสั่งสอนเช่นนี้ได้ อย่างไรก็ตาม"

เจียนชื่อเองก็นึกไม่ถึงว่าบ้านรองจะไม่ไว้หน้ากันเช่นนี้ นางรู้สึกอับอายจนต้องดึงจู่เจียนให้กลับบ้าน

ส่วนจู่เจียนกับจู่หม่านเอ๋อร์พอเห็นบิดามารดาเสียเปรียบก็โกรธจนอ้าปากเตรียมจะโต้กลับ แต่ถูกองครักษ์ร่างกำยำหลายคนเดินเข้ามาปิดปากแล้วลากตัวออกไปข้างนอก

หู่ชื่อเห็นเช่นนั้นก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจ จึงหันไปถามไม่เชียวเหนียง "ทะ...ทำเช่นนี้จะเหมาะสมหรือ ถึงอย่างไรก็เป็นญาติกัน ลากออกไปเช่นนี้จะดีหรือ"

ไม่เชียวเหนียงยิ้มพร้อมกับประคองมารดา จงใจพูดเสียงดังให้เหยาชื่อที่ทำตัวเกรี้ยวกราดได้ยิน "เพราะเห็นว่าเป็นญาติจึงไม่ให้โดยพวกเขา ตอนนี้ข้าเป็นเจียนจู่ที่ฝ่าบาททรงแต่งตั้งด้วยพระองค์เอง จะปล่อยให้ชาวบ้านมาตำหนิได้อย่างไร ถึงตอนนั้นข้าจะโอบหรือไม่โอบดีเล่า หากโอบก็เท่ากับทำลายความสัมพันธ์อันดีในหมู่ญาติ หากไม่โอบ

* มาจากสำนวน 'รับลมฤดูสารท' หมายถึงการใช้ความสัมพันธ์หรืออ้างชื่อเสียงในการขอหรือเรียกร้องสิ่งของหรือทรัพย์สินจากคนที่มิรู้ฐานะหรืออ่าววย

ก็เท่ากับทำให้ตำแหน่งที่ฝ่าบาทพระราชทานต้องมัวหมอง ดังนั้นปิดปาก
พวกเขาไว้ตั้งแต่ต้นจะดีกว่า..."

เหยาะซื่อไฉนเช่นนั้นก็สงสัยในใจ เหตุใดลูกเลี้ยงอย่างโมเชียวเหนียว
จึงได้ถูกแต่งตั้งเป็นเสียนจู๋

ควอฮยาบ

养帝 3
Yang Di 3

ฟุ่มฟักจอมราชัน 3
ขงชิ่งจยาขวง เขียน
ละอองอวล แปล

จำนวน 424 หน้า
ราคา 489 บาท

Published originally under the title of 《养帝》(Yang Di) Vol.03

Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3402-6

ภาพประกอบ 寂阳
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนครปฐม 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เมื่อความวุ่นวายในตำดินบังคั้นให้ต้องหนีไปไม่บ่อย
‘ไม่เชื่อว่าเหนียง’ กลับต้องเผชิญกับเรื่องที่น่าตกตะลึง...

‘กงซุนฉิน’ เทพพยากรณ์ผู้หยั่งรู้ฟ้าดิน
หญิงงามอันดับแปดของ **‘ฮั่วสฺยเฟิง’** ในนิยายต้นฉบับ
ปรากฏตัวพร้อมแผนการลึกลับที่จะพลิกชะตาทุกคน

ท่ามกลางภัยพิบัติและการแย่งชิงอำนาจในราชวงศ์ไม่บ่อย

ไม่เชื่อว่าเหนียงเริ่มสงสัยแล้วว่า...

ฮั่วสฺยเฟิงอาจเป็นคนเดียวกับ **‘ซูป’ตาร์เฉินหย่วน’**

ที่ประสบอุบัติเหตุพร้อมกับนางครั้งนั้น!

นี่นางต้องแต่งงานกับคนปากร้ายเฉินหย่วน

หรือเจ้าลูกสุนัขจอมขี้วุ่นโกละฮั่วสฺยเฟิงกันแน่!

文学城
WWW.JJWXC.NET

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

กดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3402-6

9 786160 634026

ราคา 489 บาท